

въспрѣмете да ма послушате да живѣйтъ свободностѣ ни!»

Шумното събрание го пресѣче изново: сѣкый му отправяше питанія и заплашванія, и народътъ, раздразванъ отъ Инеса и Трухильо, съдра объевленіето и го стѣпка съ крака новойната веднажъ наченжла не щѣше да са свърши тѣй скоро. Полицмейстерътъ, на балкона си, занимаваше укрѣпено положеніе, отъ дѣто можаше да презира непріятелската войска; громътъ на пушнитѣ, който ечеше отъ сѣгждѣ, не го достигаше, нито го смутяваше; но близкиятъ пазаръ на зеленчука и на вошкытѣ даде слѣдъ малко на обсадителитѣ други оржжія много поопасны за крѣпостѣта. Полицмейстерътъ като погледнѣ на около си съ безпокойствіе, търсяше единъ погледъ, попочтенъ и безопасенъ начинъ да са оттегли, но изведнажъ и туй средство за спасеніе са изгуби. Капитаниитѣ Жуанъ-Батиста, който като морець и искусенъ и гѣвкавъ, бѣ вече са покачилъ на балкона по единъ отъ дървенитѣ му стѣлбове, и са показа задъ гърба на полицмейстера, когато той са готвѣше да напусне бойното поле, улови го съ ѣкытѣ си ржѣ и го преграбчи за да го хвърли на нѣтъ; народътъ, за който тѣзи сцена бѣше ненадѣйна, млъкнѣ тосъ часъ, както става въ най-любопытнитѣ мѣста на драмытѣ, отъ страхъ да не пропусне ни най-малкытѣ дребности. Полицмейстерътъ са възползува отъ тѣзи минута и извика:

« Не искате да ма чуете. азъ съмъ съ васъ. Жители на Пампелуна! мыслижъ какъто и вий. Да живѣйтъ привилегіитѣ ни!

— Да живѣе полицмейстерътъ извика единогласно народътъ.

— Да, да! умира за отбраната на привилегіитѣ ни! приложи капитаниитѣ; и като че ужъ искаше да го представи на народа, издигнѣ го, като го стискаше съ толкови сила, щото Жозуе Калзадо полуодушенъ едва сполучи да издигне ржка въ знакъ на клетва.

А народътъ повтори съ вѣсторгъ:

« Да живѣе достойныйтъ ни полицмейстеръ.